Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

28. veljače 2019.*

„Žalba – Damping – Provedbena uredba (EU) br. 157/2013 – Uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država – Konačna antidampinška pristojba – Dampinška marža utvrđena na nacionalnoj razini – Tužba za poništenje – Proizvođač koji nije izvoznik – Procesna legitimacija – Izravan utjecaj”

U predmetu C-466/16 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 20. kolovoza 2016.,

Vijeće Europske unije, koje zastupa S. Boelaert, u svojstvu agenta, uz asistenciju N. Tuominena, *avocată*,

tužitelj,

a druge stranke postupka su:

Marquis Energy LLC, sa sjedištem u Hennepinu (Sjedinjene Američke Države), koji zastupa P. Vander Schueren, *advocaat*, uz asistenciju N. Mizulin i M. Peristeraki, odvjetnici,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Europska komisija, koju zastupaju T. Maxian Rusche i M. França, u svojstvu agenata,

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, koji zastupaju O. Prost i A. Massot, odvjetnici,

intervenijenti u prvostupanjskom postupku,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: M. Vilaras (izvjestitelj), predsjednik četvrtog vijeća u svojstvu predsjednika trećeg vijeća, J. Malenovský, L. Bay Larsen, M. Safjan i D. Šváby, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 3. listopada 2018.,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

1 Vijeće Europske unije svojom žalbom od Suda traži da ukine presudu Općeg suda Europske unije od 9. lipnja 2016., Marquis Energy/Vijeće (T-277/13, neobjavljena, EU:T:2016:343; u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je taj sud, s jedne strane, utvrdio da je tužba za poništenje koju je društvo Marquis Energy LLC podnijelo protiv Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 157/2013 od 18. veljače 2013. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL 2013., L 49, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 130., str. 263.; u daljnjem tekstu: sporna uredba) dopuštena i, s druge strane, poništio navedenu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na društvo Marquis Energy.

Okolnosti spora

2 Okolnosti spora Opći sud izložio je u točkama 1. do 14. pobijane presude te ih je za potrebe ovog postupka moguće sažeti na sljedeći način.

3 Marquis Energy je američko poduzeće koje proizvodi bioetanol.

4 Povodom pritužbe koju je 12. listopada 2011. podnijelo društvo ePure, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, europsko udruženje proizvođača obnovljivog etanola, Europska komisija objavila je 25. studenoga 2011. obavijest o pokretanju antidampinškog postupka u vezi s uvozom bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL 2011., C 345, str. 7.), u kojoj je najavila da se namjerava koristiti metodom uzorkovanja kako bi u okviru tog postupka odabrala proizvođače izvoznike iz Sjedinjenih Američkih Država obuhvaćene ispitnim postupkom (u daljnjem tekstu: ispitni postupak).

5 Komisija je 16. siječnja 2012. obavijestila društvo Marquis Energy i četiri druga društva, to jest Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC i Platinum Ethanol LLC, da su odabrani kao uzorak proizvođača izvoznika.

6 Komisija je 24. kolovoza 2012. društvu Marquis Energy dostavila dokument o privremenoj obavijesti u kojem je najavila da će nastaviti ispitni postupak bez donošenja privremenih mjera te da će ga proširiti na trgovce/proizvođače mješavina. U tom je dokumentu navedeno da u tom stadiju nije moguće ocijeniti je li izvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država bio obavljen prema dampinškim cijenama zbog toga što uzorkovani proizvođači nisu razlikovali domaće od izvoznih prodaja i što su sve svoje prodaje obavljali prema nezavisnim trgovcima/proizvođačima mješavina sa sjedištem u Sjedinjenim Američkim Državama, koji su potom miješali bioetanol s benzinom i preprodavali ga.

7 Komisija je 6. prosinca 2012. društvu Marquis Energy dostavila dokument o konačnoj objavi u kojem je na temelju podataka nezavisnih trgovaca/proizvođača mješavina ispitala postojanje dampinga koji uzrokuje štetu industriji Unije te je navela da namjerava nametnuti konačne mjere po stopi od 9,6 % na nacionalnoj razini za razdoblje od tri godine.

8 Vijeće je 18. veljače 2013. na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.; u daljnjem tekstu: Osnovna antidampinška uredba) donijelo spornu uredbu o uvođenju antidampinške pristojbe na bioetanol pod nazivom „etanol za gorivo”, po stopi od 9,5 % na nacionalnoj razini za razdoblje od pet godina.

9 Iz točke 13. pobijane presude proizlazi da je Vijeće u uvodnim izjavama 12. do 16. sporne uredbe utvrdilo da je ispitni postupak pokazao da ni jedan od uzorkovanih proizvođača nije izvozio bioetanol na tržište Unije i da dotični proizvod u Uniju nisu izvozili američki proizvođači bioetanola, nego trgovci/proizvođači mješavina, tako da se, kako bi okončalo ispitni postupak, oslonilo na podatke dvaju trgovaca/proizvođača mješavina koji su pristali surađivati.

10 U točki 14. pobijane presude također je navedeno da je Vijeće u uvodnim izjavama 62. do 64. sporne uredbe objasnilo da smatra potrebnim utvrditi dampinšku maržu na nacionalnoj razini jer su struktura industrije bioetanola i način na koji se proizvod o kojem je riječ proizvodio i prodavao na tržištu Sjedinjenih Američkih Država i izvozio u Uniju učinili nemogućim utvrđivanje pojedinačnih dampinških marža za proizvođače u Sjedinjenim Američkim Državama.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 15. svibnja 2013. društvo Marquis Energy pokrenulo je postupak za poništenje sporne uredbe.

12 Opći sud je najprije utvrdio da je tužba društva Marquis Energy dopuštena, kako je to pobliže navedeno u točkama 40. do 118. pobijane presude, tako što je, nakon što je podsjetio na najvažniju relevantnu sudsku praksu u vezi s tumačenjem članka 263. četvrtog stavka UFEU-a općenito i u području dampinga, najprije ispitao ima li ono procesnu legitimaciju, a zatim ima li pravni interes za poništenje sporne uredbe.

13 Nakon toga je, u točkama 121. do 168. i 203. pobijane presude, prihvatio drugi dio prvog tužbenog razloga koji je istaknulo društvo Marquis Energy, a temelji se na tome da je Vijeće povrijedilo članak 9. stavak 5. Osnovne antidampinške uredbe, te je slijedom toga poništio spornu uredbu u dijelu u kojem se odnosila na to poduzeće.

14 Konkretno, Opći sud je u točkama 55. do 80. pobijane presude razmotrio pitanje odnosi li se sporna uredba izravno na društvo Marquis Energy u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

15 On je, s jedne strane, u točki 55. pobijane presude podsjetio na svoju sudsku praksu u skladu s kojom se na društvo, čiji proizvodi podliježu antidampinškoj pristojbi, uredba o uvođenju antidampinške pristojbe izravno odnosi, jer potonja obvezuje carinska tijela država članica da naplate uvedenu pristojbu, a da im pritom nije ostavljena nikakva margina prosudbe.

16 S druge strane, on je najprije, u točkama 56. do 67. pobijane presude, utvrdio da se antidampinška pristojba uvedena spornom uredbom izravno odnosi na društvo Marquis Energy zato što je ono bilo proizvođač proizvoda na koji se, prilikom njegova uvoza u Uniju od stupanja na snagu sporne uredbe, naplaćivala antidampinška pristojba.

17 On se u tom pogledu u točki 60. pobijane presude oslonio na četiri utvrđenja vezana uz funkcioniranje tržišta bioetanola, koje je navelo Vijeće, pri čemu je i potonje u spornoj uredbi zaključilo da su velike količine bioetanola koje su potjecale od društva Marquis Energy u razdoblju ispitnog postupka bile redovito izvožene u Uniju.

18 Stoga je, kao prvo, u točki 56. pobijane presude utvrdio da se člankom 1. stavkom 1. sporne uredbe na nacionalnoj razini uvodi jedinstvena antidampinška pristojba na sav uvoz bioetanola a da nije određen uvoz bioetanola prema njegovu pojedinačnom izvoru navođenjem operatora koji su u trgovinskom lancu relevantni za izvoz.

19 Kao drugo, u točki 57. pobijane presude utvrdio je da je Vijeće u uvodnoj izjavi 12. sporne uredbe istaknulo da su, s obzirom na to da ni jedan od uzorkovanih američkih proizvođača nije izvozio bioetanol na tržište Unije, prodaje potonjih izvršene na domaćem tržištu nepovezanim trgovcima/proizvođačima mješavina koji su ga zatim miješali s benzinom i preprodavali na domaćem tržištu i za izvoz, osobito za Uniju.

20 Kao treće, u točki 58. pobijane presude utvrdio je da je Vijeće navelo, u navedenoj uvodnoj izjavi 12., da je petero američkih proizvođača uključenih u uzorak u svojem obrascu za odabir uzoraka spomenulo izvoz bioetanola u Uniju.

21 Kao četvrto, u točki 59. pobijane presude podsjetio je na to da je Komisija u početku odabrala uzorak od šest proizvođača bioetanola iz Sjedinjenih Američkih Država na temelju najveće reprezentativne količine izvoza bioetanola u Uniju koju je bilo moguće objektivno ispitati u raspoloživom roku, ali da je društvo tijekom ispitnog postupka uklonjeno iz uzorka zato što je utvrđeno da proizvodnja tog društva tijekom tog razdoblja nije bila izvožena u Uniju.

22 Nakon toga u točkama 68. do 79. pobijane presude odbio je različite argumente Vijeća i Komisije. U tom pogledu, u točki 76. te presude osobito je istaknuo da, čak i pod pretpostavkom da trgovci/proizvođači mješavina snose antidampinšku pristojbu i da se dokaže da je komercijalni lanac bioetanola prekinut na način da oni ne mogu prebaciti teret antidampinške pristojbe na proizvođače, uvođenje antidampinške pristojbe ipak mijenja pravne uvjete pod kojima će se odvijati stavljanje bioetanola koji su proizveli uzorkovani proizvođači na tržište Unije, tako da će u svakom slučaju postojati izravan i znatan utjecaj na pravni položaj navedenih proizvođača na tom tržištu.

Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka

23 Svojom žalbom Vijeće od Suda prvenstveno zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– odbaci tužbu koju je u prvostupanjskom postupku podnijelo društvo Marquis Energy, i

– društvu Marquis Energy naloži snošenje troškova koje je prouzročilo u prvostupanjskom i žalbenom postupku.

24 Podredno, Vijeće od Suda zahtijeva da:

– predmet vrati Općem sudu na ponovno odlučivanje, i

– naknadno odluči o troškovima prvostupanjskog i žalbenog postupka.

25 U svojem odgovoru na žalbu Komisija od Suda prvenstveno zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– proglasi tužbu u prvostupanjskom postupku nedopuštenom, i

– društvu Marquis Energy naloži snošenje troškova postupka pred Općim sudom i postupka pred Sudom.

26 Podredno, Komisija od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– odbije drugi dio prvog tužbenog razloga koji je društvo Marquis Energy istaknulo u prvostupanjskom postupku i da, u odnosu na druge dijelove prvog tužbenog razloga te druge tužbene razloge, predmet vrati Općem sudu na ponovno odlučivanje, i

– naknadno donese odluku o troškovima obaju postupaka.

27 U svojem odgovoru na žalbu društvo Marquis Energy od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu u cijelosti i potvrdi pobijanu presudu, i

– Vijeću naloži snošenje troškova žalbenog postupka i postupka pred Općim sudom.

O žalbi

28 U okviru svoje žalbe Vijeće ističe tri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na tome da je Opći sud pogrešno protumačio članak 263. UFEU-a i relevantnu sudsku praksu te na nedostatku u obrazloženju pobijane presude. Drugi žalbeni razlog temelji se na tome da je Opći sud pogrešno protumačio članak 9. stavak 5. Osnovne antidampinške uredbe. Treći žalbeni razlog temelji se na tome da je Opći sud pogrešno zaključio da na američke proizvođače u uzorku nije bilo nemoguće primijeniti pojedinačne pristojbe.

29 U okviru svojih odgovora na žalbu i repliku Komisija navodi da bezuvjetno podupire žalbu koju je podnijelo Vijeće i da se slaže s argumentima koje je ono iznijelo u svojem odgovoru na repliku. U svojem odgovoru na repliku Komisija međutim najprije tvrdi da odgovor na žalbu društva Marquis Energy sadržava elektronički potpis osobe koja tvrdi da je član odvjetničke komore u Ateni (Grčka) i Bruxellesu (Belgija), ali da ni ovlaštenje za zastupanje ni punomoć te osobe nisu dostavljeni, što je, ako nedostatak ne bude otklonjen, dovoljno da se navedeni odgovor na žalbu proglasi nepostojećim.

30 Društvo Marquis Energy ističe prigovor nedopuštenosti žalbe u cijelosti. S jedne strane, tvrdi da Vijeće, u okviru prvog i drugog žalbenog razloga u biti dovodi u pitanje činjenične elemente a da se ne poziva na to da je Opći sud iskrivio dokaze. S druge strane, ono smatra da Vijeće u okviru svojeg trećeg žalbenog razloga ne iznosi dovoljno jasno svoje argumente.

31 Sud će ispitati, kao prvo, prigovor nedopuštenosti žalbe koji je istaknulo društvo Marquis Energy i, kao drugo, prvi dio prvog žalbenog razloga koje je istaknulo Vijeće, a temelji se na tome da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da se sporna uredba izravno odnosi na društvo Marquis Energy.

32 Međutim, najprije treba ispitati navod Komisije u skladu s kojim odgovor na žalbu društva Marquis Energy nije pravilno potpisan te da ga stoga treba odbaciti kao nepostojeći.

33 U ovom slučaju izvornik odgovora na žalbu društva Marquis Energy je, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 31. svojeg mišljenja, potpisala odvjetnica, čiji se status kao takav ne osporava i koja je, u svakom slučaju i u skladu s člankom 44. stavkom 1. točkom (b) Poslovnika Suda, podnijela, s jedne strane, dokument kojim se potvrđuje da je ovlaštena za zastupanje pred sudovima države članice i, s druge strane, punomoć koju je izdalo društvo Marquis Energy, koju je potpisao njegov predsjednik.

34 Navod Komisije valja stoga odbiti kao očito neosnovan.

Dopuštenost

35 Valja podsjetiti da ocjena činjenica i dokaza uistinu nije, osim u slučaju iskrivljavanja tih činjenica i dokaza, pravno pitanje koje je kao takvo podložno nadzoru Suda u okviru žalbe. Međutim, kad Opći sud utvrdi ili ocijeni činjenice, Sud je nadležan za provođenje, na temelju članka 256. UFEU-a, nadzora njihove pravne kvalifikacije i njezinih pravnih posljedica (presude od 28. svibnja 1998., Deere/Komisija, C-7/95 P, EU:C:1998:256, t. 21.; od 10. prosinca 2002., Komisija/Camar i Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, t. 69. i od 28. lipnja 2018., Andres (stečaj Heitkamp BauHolding)/Komisija, C-203/16 P, EU:C:2018:505, t. 77.).

36 U ovom slučaju, Vijeće svojim prvim žalbenim razlogom ističe da je Opći sud počinio dvostruku pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja članka 263. četvrtog stavka UFEU-a time što je zaključio da se sporna uredba, s jedne strane, izravno odnosila na društvo Marquis Energy i, s druge strane, osobno odnosila na to društvo u njegovu svojstvu uzorkovanog američkog proizvođača bioetanola. U okviru tog prvog žalbenog razloga Vijeće konkretno osporava to da se sporna uredba može izravno odnositi na društvo Marquis Energy s obzirom na to da ono u biti nije izravno izvozilo bioetanol u Uniju.

37 Time Vijeće stoga dovodi u pitanje pravne zaključke koje je Opći sud izveo iz svojih činjeničnih utvrđenja, u ovom slučaju priznanje društvu Marquis Energy procesne legitimacije za pokretanje postupka protiv sporne uredbe, u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, tako da se žalba mora, barem u tom dijelu, proglasiti dopuštenom (vidjeti u tom smislu presude od 10. prosinca 2002., Komisija/Camar i Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, t. 71.; od 28. lipnja 2018., Njemačka/Komisija, C-208/16 P, neobjavljena, EU:C:2018:506, t. 76. i od 28. lipnja 2018., Njemačka/Komisija, C-209/16 P, neobjavljena, EU:C:2018:507, t. 74.).

38 Iz toga proizlazi, a da u ovom stadiju nije potrebno odlučivati o dopuštenosti drugih dvaju žalbenih razloga koje je istaknulo Vijeće, da prigovor nedopuštenosti prvog žalbenog razloga koji je istaknulo društvo Marquis Energy treba odbiti.

Prvi dio prvog žalbenog razloga, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava koju je Opći sud počinio prilikom razmatranja izravnog utjecaja na društvo Marquis Energy

Argumentacija stranaka

39 Vijeće tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 67. pobijane presude zaključio, a što je uostalom obrazložio navodima iz točaka 76., 78. i 79. te presude, da se sporna uredba izravno odnosi na društvo Marquis Energy.

40 Naime, Opći sud je presudio da se sporna uredba izravno odnosi na društvo Marquis Energy s obzirom na to da je ono bilo proizvođač proizvoda koji je, prilikom njegova uvoza u Uniju, podlijegao antidampinškoj pristojbi. Uvođenje takve pristojbe izmijenilo je pravne uvjete pod kojima je bioetanol stavljen na tržište Unije. Međutim, utvrđenje da postoji takav izravan utjecaj nije u skladu s utvrđenjem Suda u presudi od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 44. do 51.). Na to bi se društvo, kao proizvođača koji svoje proizvode izravno ne prodaje u Uniju, sporna uredba mogla u najbolju ruku neizravno odnositi s gospodarske točke gledišta jer je ono potencijalno stavljeno u nepovoljan konkurentski položaj u odnosu na druge proizvođače bioetanola od kojih se ne ubire nikakva pristojba.

41 Vijeće smatra da je Opći sud pogrešno presudio da antidampinške pristojbe mijenjaju pravne uvjete stavljanja na tržište predmetnog proizvoda i da tako izravno i bitno utječu na položaj svih uzorkovanih proizvođača, neovisno o tome je li riječ o izvoznicima ili nije. Zaključivši da se sporna uredba automatski izravno odnosi na sve proizvođače, Opći sud je postupio protivno ustaljenoj sudskoj praksi na koju se poziva, počinivši tako pogrešku koja se može nazvati sudskim „pretjerivanjem”.

42 Stoga Opći sud, prihvaćajući kao dovoljnu navodnu i neizravnu promjenu gospodarskog položaja društva Marquis Energy, nije poštovao uvjet izravnog utjecaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, kojim se zahtjeva da osporavana mjera izravno proizvodi učinke na pravnu situaciju dotične osobe i da se njome ne daje nikakva diskrecijska ovlast adresatima te mjere koji su zaduženi za njezinu provedbu, s obzirom na to da je ona potpuno automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije, bez primjene drugih posrednih pravila.

43 Društvo Marquis Energy smatra da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je zaključio da se sporna uredba na njega izravno odnosi.

Ocjena Suda

44 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, koju je Opći sud naveo u točki 44. pobijane presude, uvjet prema kojemu se osporavana mjera mora izravno odnositi na fizičku ili pravnu osobu zahtijeva ispunjenje dvaju kumulativnih uvjeta, odnosno osporavana mjera, s jedne strane, mora izravno proizvoditi učinke na pravnu situaciju te osobe i, s druge strane, njome se ne daje nikakva diskrecijska ovlast njezinim adresatima koji su zaduženi za njezinu provedbu s obzirom na to da je ona potpuno automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije, bez primjene drugih posrednih pravila (vidjeti osobito presudu od 5. svibnja 1998., Compagnie Continentale (France)/Komisija, C-391/96 P, EU:C:1998:194, t. 41. i rješenja od 10. ožujka 2016., SolarWorld/Komisija, C-142/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:163, t. 22. i od 21. travnja 2016., Makro autoservicio mayorista i Vestel Iberia/Komisija, C-264/15 P i C-265/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:301, t. 45.).

45 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 38. svojeg mišljenja, Vijeće i Komisija dovode u pitanje ocjenu Općeg suda koja se odnosi na prvi od tih uvjeta.

46 Naime, institucije u biti ističu da je Opći sud počinilo pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da se sporna uredba izravno odnosi na društvo Marquis Energy zato što su trgovci/proizvođači mješavina tijekom razdoblja ispitnog postupka redovito u Uniju izvozili velike količine bioetanola koje je ono proizvelo, tako da je na njegov pravni položaj na tržištu Unije znatno utjecalo uvođenje antidampinške pristojbe.

47 U tom pogledu valja podsjetiti da u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, iako su uredbe kojima se antidampinške pristojbe uvode na određeni proizvod po svojoj naravi i dosegu normativnoga karaktera jer se primjenjuju na sve odnosne gospodarske subjekte, nije isključeno da se mogu izravno i osobno odnositi na neke od njih, a osobito pod određenim uvjetima na proizvođače i izvoznike dotičnog proizvoda (vidjeti u tom smislu presudu od 16. travnja 2015., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, t. 19. i navedenu sudsku praksu).

48 U tom pogledu, Sud je više puta presudio da se akti kojima se uvode antidampinške pristojbe mogu izravno i osobno odnositi na poduzetnike koji proizvode i izvoze predmetni proizvod i kojima se damping stavlja na teret na temelju podataka koji proizlaze iz njihove trgovinske djelatnosti. Takav je slučaj poduzetnika koji su proizvođači i izvoznici koji mogu dokazati da su određeni u aktima Komisije ili Vijeća ili da su predmet pripremnih istraga (vidjeti u tom smislu osobito presude od 21. veljače 1984., Allied Corporation i dr./Komisija, 239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, t. 11. i 12. i od 7. svibnja 1987., NTN Toyo Bearing i dr./Vijeće, 240/84, EU:C:1987:202, t. 5.).

49 Iz te sudske prakse proizlazi da se ne može smatrati da se uredba kojom se uvodi antidampinška pristojba izravno odnosi na poduzetnika samo zato što ima svojstvo proizvođača proizvoda koji podliježe toj pristojbi s obzirom na to da je u tom pogledu svojstvo izvoznika ključno. Naime, iz samog teksta sudske prakse navedene u prethodnoj točki ove presude proizlazi da je izravan utjecaj koji uredba kojom se uvode antidampinške pristojbe ima na određene proizvođače i izvoznike predmetnog proizvoda vezan osobito uz činjenicu da im je stavljen na teret damping. Međutim, proizvođaču koji ne izvozi ono što je proizveo na tržište Unije, nego se ograničava na to da to proda na svojem nacionalnom tržištu, ne može se staviti na teret damping.

50 Slijedom toga, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 57. svojeg mišljenja, sama okolnost da se proizvod nađe na tržištu Unije, pa i u velikim količinama, nije dovoljna da bi se zaključilo da, nakon što se na taj proizvod uvede antidampinška pristojba, navedena pristojba izravno utječe na pravni položaj njegova proizvođača.

51 Međutim, u ovom slučaju, kako to proizlazi iz uvodnih izjava 12. i 63. sporne uredbe i kao što je to Opći sud utvrdio u točki 57. pobijane presude, uzorkovani američki proizvođači, među kojima je društvo Marquis Energy, tijekom razdoblja ispitnog postupka nisu svoje proizvode izravno izvozili na tržište Unije. Stoga im na teret nije stavljen nikakav damping i u odnosu na njih nije mogla biti utvrđena nikakva pojedinačna dampinška marža, kako to proizlazi iz uvodnih izjava 64. i 76. sporne uredbe i kako je to Opći sud istaknuo u točkama 69. do 74. pobijane presude.

52 Budući da navedeni proizvođači, među kojima je društvo Marquis Energy, svoje proizvode nisu izravno izvozili na tržište Unije i da stoga u konačnici nisu u spornoj uredbi određeni kao izvoznici, utvrđenja vezana uz postojanje dampinga nisu se na njih izravno odnosila, niti je to izravno utjecalo na njihovu imovinu, s obzirom na to da njihovi proizvodi nisu bili izravno podvrgnuti uvedenim antidampinškim pristojbama.

53 Točno je da su američki proizvođači bioetanola, među kojima je društvo Marquis Energy, određeni u aktima institucija s obzirom na to da ih je Komisija u početku odabrala kao uzorak američkih proizvođača-izvoznika. Međutim, ta okolnost, koju je Opći sud uostalom istaknuo u točki 81. pobijane presude, posvećenoj analizi osobnog utjecaja na društvo Marquis Energy, nije dovoljna kako bi se moglo zaključiti da se sporna uredba odnosi na potonje društvo.

54 Naime, iz sudske prakse navedene u točki 48. ove presude proizlazi da se samo za „poduzetnike koji proizvode i izvoze” proizvod koji podliježe antidampinškoj pristojbi kojima se na teret stavlja damping i koji mogu dokazati da su određeni u aktima institucija smatra da se uredba kojom se uvodi navedena pristojba na njih izravno odnosi.

55 Međutim, kao što je to već istaknuto u točki 51. ove presude, nije sporno da društvo Marquis Energy svoju proizvodnju bioetanola nije izravno izvozilo na tržište Unije.

56 Iako je točno da sporna uredba može američkog proizvođača bioetanola, poput društva Marquis Energy, staviti u nepovoljan konkurentski položaj, ta okolnost, čak i da se utvrdi, sama po sebi ne omogućuje da se zaključi da su odredbe te uredbe utjecale na pravni položaj tog društva i da su se one stoga na njega izravno odnosile (vidjeti u tom smislu presude od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 37., i od 17. rujna 2015., Confederazione Cooperative Italiane i dr./Anicav i dr., C-455/13 P, C-457/13 P i C-460/13 P, neobjavljena, EU:C:2015:616, t. 49.).

57 Opći sud je stoga počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da se sporna uredba izravno odnosi na društvo Marquis Energy. Slijedom toga, pobijanu presudu valja ukinuti a da nije potrebno ispitati ostale žalbene razloge.

O tužbi pred Općim sudom

58 U skladu s člankom 61. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije on može, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu ili sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.

59 U ovom slučaju, Sud smatra da raspolaže svim potrebnim elementima kako bi sam odlučio o dopuštenosti tužbe koju je društvo Marquis Energy podnijelo Općem sudu.

60 U ovom slučaju, kako bi dokazalo da se sporna uredba na njega izravno odnosi društvo Marquis Energy isticalo je, s jedne strane, činjenicu da je u potonjoj određeno kao proizvođač-izvoznik i da je uvršteno u uzorak proizvođača-izvoznika i, s druge strane, činjenicu da će se antidampinške pristojbe primjenjivati na njegov budući izvoz.

61 Međutim, kako to proizlazi iz točaka 44. do 57. ove presude, takvi elementi nisu dovoljni da bi se dokazalo da se sporna uredba izravno odnosila na društvo Marquis Energy, u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

62 Stoga, s obzirom na to da je već navedeno da je na društvu Marquis Energy da dokaže da se sporna uredba na njega ne samo osobno nego i izravno odnosila, pri čemu se traži kumulativno ispunjenje tih dvaju uvjeta (vidjeti u tom smislu presude od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 76., i od 13. ožujka 2018., Industrias Químicas del Vallés/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, t. 93.), valja prihvatiti prigovor nedopuštenosti koje je istaknulo Vijeće i odbaciti tužbu za poništenje sporne uredbe kao nedopuštenu.

Troškovi

63 Sukladno članku 184. stavku 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana ili kad je osnovana i Sud sam konačno odluči o sporu, Sud odlučuje o troškovima.

64 U skladu s člankom 138. stavkom 1. tog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

65 Budući da Vijeće zahtijeva da se društvu Marquis Energy naloži snošenje troškova, te da potonje nije uspjelo u žalbenom postupku, društvu Marquis Energy valja naložiti snošenje, osim vlastitih troškova, troškova Vijeća koji se odnose na žalbeni postupak. Usto, budući da je tužba koju je društvo Marquis Energy podnijelo Općem sudu u cijelosti odbačena, valja mu naložiti da, pored vlastitih troškova, snosi troškove Vijeća koji se odnose na prvostupanjski postupak.

66 Sukladno članku 140. stavku 1. Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

67 Komisija će snositi vlastite troškove i u prvostupanjskom i u žalbenom postupku.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 9. lipnja 2016., Marquis Energy/Vijeće (T-277/13, neobjavljena, EU:T:2016:343).**

2. **Tužba za poništenje koju je podnijelo društvo Marquis Energy LLC odbacuje se kao nedopuštena.**

3. Društvu Marquis Energy LLC nalaže se snošenje, osim vlastitih troškova, troškova koje je Vijeće Europske unije imalo i u prvostupanjskom i u žalbenom postupku.

4. Europska komisija snosi vlastite troškove i u prvostupanjskom i u žalbenom postupku.

Potpisi